

podpora exekučně odňala. Ustanovení Šu 45 čís. 7 nař. čís. 191/21 je namířeno proti stavebníku a onu zásadu jen potvrzuje. Tyto úvahy vedou k poznání, že exekuce na pohledávku stavebníka ze zápůjčky dle zákona o stavebním ruchu státem zaručené, lépe řečeno na jeho nárok na výplatu této zaručené zápůjčky, je nepřipustnou.

Čís. 4199.

Na nárok dlužníka na poskytnutí úvěru, pokud není jím kauční hypoteka dosud vyčerpána, nelze vésti exekuci dle Šu 331 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 768/24.)

Návrhu vymáhajícího věřitele, by mu byla pro peněžitou pohledávku povolena exekuce zabavením nároku dlužníka proti poddlužníku z kauční listiny o poskytování úvěru, pokud úvěr dosud nebyl vyčerpán, s o u d první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle exekuční žádosti navrhla vymáhající strana k vydobytí své vykonatelné pohledávky zabavením nároku dlužnice, který prý jí přísluší podle kauční listiny ze dne 1. července 1922 na poskytnutí úvěru, a navrhla, aby nárok ten byl zabaven ohledně dosud nevyčerpatelného zbytku z kauční hypotéky, vtělené na nemovitostech dlužnice pro Eskompte Gesellschaft do výše 400.000 Kč. Předmětem exekuce není tu tedy ani nějaká pohledávka, ani nějaký nárok na vydání nebo plnění hmotných věcí, nýbrž »jiné právo majetkové« ve smyslu Šu 331 ex. ř. Dlužno tedy zkoumati, zda ta okolnost, že na nemovitosti dlužnice vtělena jest pro jejího jiného věřitele kauční pohledávka z poskytnutého úvěru do určité výše ve smyslu Šu 14 (2) knih. zák., tvoří pro hypotekární dlužnici nějaké majetkové právo, na které by exekuce mohla být vedena. Otázku tu nutno zodpovědětí záporně. Předpokladem přípustnosti exekuce na majetková práva podle Šu 331 ex. ř. jest, že jde o takové právo, které má majetkovou cenu a které buď samo o sobě, nebo co do svého výkonu může být zpeněženo. O takový majetkový předmět tu nejde. Kauční hypoteka, t. j. knihovní zajištění pohledávek, teprve v budoucnosti až do určité výše z určitého právního poměru vznikajících, poskytuje jen věřiteli práva, totiž poskytuje mu pro skutečně vzniklé pohledávky z dotyčného poměru právo zástavní, t. j. podle Šu 447 obč. zák. právo na uspokojení ze zástavy, nebudou-li pohledávky v určitý čas splněny. Naproti tomu neposkytuje kauční hypoteka jako taková hypotekárnímu dlužníku žádných zpeněžitelných práv, kterých by k uspokojení jiného věřitele v cestě exekuční mohlo být použito, nýbrž ukládá dlužníku toliko povinnost, by uspokojení věřitele ze zástavy trpěl. To uznává ostatně vymáhající strana sama, uvádějíc v dovolacím rekursu, že ani nežádala o příkázání zabaveného nároku, tedy o jeho

zpeněžení, a že jí šlo jen o to, by zákazem placení poddlužníci (majitelce kauční hypoteky) zamezila, by poddlužnice i po povolení vnucené dražby zastavené nemovitosti neposkytovala hypotekární dlužnici v rámci úvěrní hypoteky další úvěr až do nejvyšší sumy, a aby tak situaci, t. j. vyhlídku na uspokojení zadnější vymáhající věřitelky nezhoršovala. Tím ovšem vymáhající strana sama podrývá půdu svému exekučnímu návrhu, neboť účelem exekuce jest uspokojení věřitelovo, třeba jen částečné, nikoli však obmezování práv třetích osob, které jsou jim zákonem zaručeny. Podle §u 224 ex. ř. může totiž hypotekární věřitel v rámci kauční hypoteky žádati z nejvyššího podání prikázání svých skutečně vzniklých pohledávek, ať mu vznikly před dražbou nebo po dražbě, pokud jen mu vznikly do dne rozpočetního stání, při čemž též nevyužitý zbytek kauce má býti prikázáním příslušné částky z rozdělovací podstaty na úrok uložen, aby ho mohlo býti použito k uspokojení ještě dalších nově vznikajících pohledávek dotyčného věřitele a to až do nejvyšší hranice zajištěné kauce. Toto právo, zákonem věřiteli dané, nemůže býti zkráceno pod rouškou vedení exekuce zabavením nároku dlužnice na poskytnutí úvěru a zákazem věřiteli daným, by dalšího úvěru neposkytoval. Domnívá-li se vymáhající věřitel, že šlo o nějaké **o d p o r o v a t e l n é** právní jednání, jest mu volno, aby se zachoval podle předpisů odpůrčího řádu.

Čís. 4200.

Do usnesení rekursního soudu, jímž zrušeno usnesení prvního soudu o předběžné otázce a prvnímu soudu uloženo, by jednal ve věci samé, jest dovolací rekurs přípustným, třebas nebyla vyhrazena pravomoc.

Dědici, žalovaní po odevzdání pozůstalosti o zaplacení pozůstalostního dluhu, tvoří vlastní společenství v rozepři ve smyslu §u 11 čís. 1 c. ř. s.

V případě §u 11 čís. 1 c. ř. s. se nevyhledává, by příslušnost dovolaného soudu byla odůvodněna ohledně jednoho každého spolčenika.

(Rozh. ze dne 1. října 1924, R I 773/24.)

Žalující banka domáhala se na žalovaných čtyřech dědicích, jímž v době podání žaloby byla pozůstalost již odevzdána, zaplacení zůstatelova dluhu 16.354 Kč. Soud první stolice (krajský soud) žalobu odmítl, ježto pravoplatným odevzdáním pozůstalosti přestali býti dědicové spolčeníky v rozepři a ježto pohledávka proti žádnému z nich nepřevyšuje 5.000 Kč, takže tu jde o nepřípustné hromadění žalob. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvnímu soudu, by o žalobě dále jednal a rozhodl. Důvody: Názoru prvního soudu nelze přisvědčiti. Jest ovšem správné, že po pravoplatném odevzdání pozůstalosti a jejím rozdělení dědicové, přihlásivší se podmínečně, za dluhy pozůstalostní ručí pouze do hodnoty svých podílů dědicových a jeden každý z nich pouze do této hodnoty k zaplacení pozůstalostních dluhů může býti donucen. Z toho však plyne pouze, že přestává solidarita jejich závazku vůči věřiteli, ale nikoliv též společenství